

φίλες μου να παρατηρούν ότι άφου κύτταζα διαρκώς τόν ...ουρανό μιά μέρα θά... έσπαγα τά μούτρα μου!... Κι' αυτό συνέβη όταν ο Ζώρζ Μιλτόν έγινε «Μπουμπούλ» κι' αγαπήθηκε απ' όλο τόν κόσμο.

— Παντρευτήκατε;

— Ναι, μά άπογοητεύθηκα κι' όλας, γιατί διελύθη τό καλύτερο όνειρό μου! "Όλος αυτός ο κόσμος πού ώνειρευόμουν, ήταν μιά... σαπουνόφουσκα! Κι' αυτό τό άξέχαστο μάθημα μ' έκανε να γυρίσω πάλι στις λαϊκές συνοικίες του Παρισιού και ν' αγαπήσω τις πωλητρίες τών καταστημάτων, τούς «σανσονιέ» τών όδρων, τις νοικοκυράδες πού άπλώνουν τη μπουγάδα τους σιά παράθυρα του διαμερίσματός τους, όλο τό εργαζόμενο Παρισι πού ζυπνάει με τήν ανατολή του ήλιου και παλεύει για να κερδίση τίμια τό ψωμί του. "Από αυτόν τόν κόσμο πήρα τά τραγουδάκια μου, τις σκηνές των περισσότερων έργων μου, τόν... φόβο τών άστυφυλάκων, τών γκαρσονιών τών αριστοκρατικών ξενοδοχείων, τών φορατζήτων και τά «κόλπα» μου. "Έτσι έφτιαξα τόν τύπο του «Μπουμπούλ».

— Ποιές γυναίκες λοιπόν σάς άρέσουν;

— "Η σίσηματικές γυναίκες είνε ή άδυναμία μου. Μ' άρέσουν άκόμη όλες ή έξυπνες γυναίκες κ' ή ξανθές κ' ή μελαχροινές. Στόν έρωτα άλλωστε τά χρώματα δέν παιζουν κανένα ρόλο. "Έπειτα καμμιά φορά θγαίνεις και γελασμένος! "Αγαπάς μιά ξανθή γυναίκα και ξαφνικά άνακαλύπτεις ότι είνε μελαχροινή! Δέν πρέπει λοιπόν να κυττάη κανείς τό χρώμα τών μαλλιών. Αυτό είνε ζήτημα μόδας...

— Σ' αυτό τό ταξίδι σας στην "Αφρική, στη Ρουμανία, στην Τουρκία και στην "Ελλάδα, ποιές γυναίκες σας άρεσαν καλύτερα;

— Θέλετε ν' άρχισουμε από τήν "Ελλάδα; "Αν κρίνω από αυτήν τήν κυρία ή όποια θρίσκειται άπέναντι μας, ή "Ελληνίδες είνε πολύ έκφραστικές, έχουν ώμορφη σιλουέττα και σε κυττούν μ' ένα βλέμμα... πού σου φεύγει τό καπέλλο! Στην Τουρκία ή γυναίκες επίσης είνε θερμοί και παθητικοί τύποι, μόνο πού είνε λιγάκι θρεμμένες και μοιάζουν με τά ούρι του Παράδεισου. Στό "Αλγέρι ή γυναίκες τών Βεδουίνων μ' άρεσαν πολύ. "Έχουν γερά και πλαστικά σώματα και τήν μεγαλοπρέπεια του ζαρκαδιού. Στό Μεκές δέν κατάφερα να γνωρίσω καμμιά, γιατί μου τις είχαν πάρει οί στρατιώτες της Λεγεώνας τών Ξένων. "Όσο για τήν Καζαμπλάνκα, εκεί έχουν μαζευθή, πρό πάντων στο Μπουσμπέρ, όλοι οί θηλυκοί σατανάδες. Καθε γυναίκα είνε κι' ένας πειρασμός και κάθε γυναίκα έχει ένα Θεό: τόν έρωτα. "Όσο για τις γυναίκες του Βουκουρεστίου, είνε γλυκές κι' έχουν μιά νοικοκυριστική ώμορφή. "Η μόνες πού ταιριάζουν λίγο με τις παριζιάνες είνε ή "Ελληνίδες. "Έχουν τήν ίδια φινέτσα στο ντύσιμό τους και στην εμφάνισή τους.

Δέν έχουμε καμμιά αντίρρηση. Παρακαλούμε τόν Ζώρζ Μιλτόν να μάς δωση ένα αυτόγραφο για τό «Μπουκέτο» και μιά φωτογραφία με τήν ύπογραφή του και κλείνουμε τήν συνέντευξή μας με μιά έρώτηση:

— Θά μάς έρθετε πάλι στην "Ελλάδα;

— Ναι κατά τις 21 Νοεμβρίου. Θά μείνω δυό μέρες και κατόπιν θά πάω στο Παρισι. "Έχω κλείσει συμβόλαιο για να εμφανισθώ σε μιά μεγάλη επιθεώρηση στο θέατρο «Α. Β. C.».

Του εύχόμεθα λοιπόν καλή άντάμωσι και τόν αφήνουμε να πιή τό τρίτο ούισκυ του και να κανονίση με τούς συνοδούς του πού θά περνούσε τό θράδυ του και τί ώρα θά υπέγραφε αυτόγραφα στο νυχτερινό κέντρο «Αμπασαντέρ».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΙ ΒΡΗΚΕ

"Ο Βιλλύ, ο περίφημος παρισινός ευθυμογράφος και περιφημότερος γλεντζές, καθόταν μιά μέρα στη θεράντα ενός αριστοκρατικού ξενοδοχείου και ξεφύλλιζε άνόρεχτα και τεμπέλικα τό σωρό τις έφημερίδες πού ησαν άπλωμένες μπροστά του, σ' ένα τραπεζάκι.

— Βρήκατε τίποτα νέο σ' όλες αυτές τις έφημερίδες; τόν ρώτησε ένας φίλος του πού περνούσε εκείνη τη στιγμή από εκεί.

— Ναι, του άποκρίθηκε ο Βιλλύ.

— Τί πράγμα;

— Τήν ημερομηνία!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΕΣ

"Η αντίπαθεια του Έρρίκου Ζου προς τις γάτες, "Ο δούξ ντ' Έπερνύ και τά σκυλιά. "Η ναυτία του στρατάρχου και τα γουρούνια. Τά ψάρια και ο Έρασμος. "Η Μαρία τών Μεδίκων και τά τριαντάφυλλα. "Ένας τσάρος πού λιποθυμούσε μόλις έβλεπε γυναίκες. κτλ.

Πολλά ιστορικά πρόσωπα έτρεφαν διάφορες παράξενες ή μάλλον παθολογικές αντιπάθειες προς ώρισμένα πράγματα ή ζώα. "Ο Έρρίκος ο Ζος, π. χ., αντιπαθούσε υπερβολικά τις γάτες: τού ήταν άδύνατο να μείνη μόνος μέσα σ' ένα δωμάτιο μαζί με μιά γάτα. Τήν ίδια παθολογική αντίπαθεια προς τις γάτες έτρεφε και ο στρατάρχης δούξ του Σύμπουργ. "Ο καρδινάλιος της Λωραίνης, έξ άλλου, άναφέρει ότι έγνωρισε κάποτε έναν ευγενή ο οποίος έτρεφε τέτοιαν άποστροφή προς τις γάτες, ώστε όταν τις άκουγε να νιαουρίζουν, εστω και από μακριά, έπάθαινε... αίμορραγία της μύτης!

"Ο δούξ του Έπερνύ πάλιν δέν μπορούσε να υποφέρει τά σκυλιά. Μόλις αντίκρυζε ένα σκυλι, λιποθυμούσε άμέτως.

"Ο στρατάρχης ντ' Άλμπρέ αντιπαθούσε τρομερά τό γουρουνόπουλο. "Αν τύχαινε, σε κανένα γεύμα να του σερβίρουν χοιρινό κρέας τόν έπιανε ναυτία πριν άκόμη τό δοκιμάση...

"Ο βασιλεύς της Πολωνίας Βλαδίσλαυος ήταν γενναϊότατος. Κατελαμβάνετο, έν τούτοις, από μεγάλη ταραχή κι' έτρέπετο σε φυγή, μόλις αντίκρυζε ένα μήλο!

"Ο περίφημος άστρονόμος Τυχό-Μπραχέ, μπορούσε ν' αντιμετώπιση με ψυχραιμία και τόν μεγαλύτερο κίνδυνο: Μόλις όμως αντίκρυζε έναν λαγό... λιποθυμούσε!

"Ο φιλόσοφος Έρασμος δέν μπορούσε να άντικρύση τά ψάρια. "Η μυρωδιά τους και μόνο του έφερνε πυρετό.

"Ο Μπούλ πάλι κατελαμβάνετο από σπασμούς μόλις άκουε τόν ήχο πού κάνει τό νερό τρέχοντας από τη θρύση.

"Η Μαρία τών Μεδίκων αντιπαθούσε τρομερά τά τριαντάφυλλα. Δέν μπορούσε να τά δη ούτε ζωγραφιστά.

"Ο σοφός θεολόγος "Ιωάννης Πέχμαν έτρεφεν έξαιρετικήν αντίπαθεια από μικρός στο... σκούπισμα. Μόλις άκουε τόν έλαφρό θόρυβο της σκούπας επάνω στο πάτωμα, κυριευόταν από μιά παράξενη άνησυχία, ή άναπνοή του κοβόταν και έχανε τις αισθήσεις του.

"Ο "Αμβρόσιος Παρέ άναφέρει ότι κάποιος «ύψηλό πρόσωπο» της εποχής του, μόλις αντίκρυζε λακέρδα στο τραπέζι λιποθυμούσε. "Ο δικαστής ντέ Λάγκρ άναφέρει ότι είχε γνωρίσει έναν γενναϊότατο αξιωματικό, ο οποίος έν τούτοις έτρέπετο εις φυγήν στο αντίκρυσμα ενός ποντικού!

"Ο τσάρος "Ιωάννης ο Β' μόλις αντίκρυζε γυναίκα... λιποθυμούσε! Και... δέν είχε ίσως άδικο...

"Ο φιλόσοφος Χρύσιππος άποστρεφόταν τόσο τις υποκλίσεις, ώστε όταν τόν χαιρετούσαν οί άνθρωποι... έπεφτε άναίσθητος...

"Ο Δόν Ζουάν Ρόλ, τέλος, Ιππότης της Άλκαντάρας, αντιπαθούσε τόσο πολύ τά μάλλινα ύφάσματα, ώστε έφτανε ν' άκούση τήν λέξι «μαλλι» για να πέση λιπόθυμος!

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

("Από τόν λόγον του εις τό συλλαγήτηριον της Θεσσαλονίκης της 25ης "Οκτωβρίου).

«... "Ένα έθνος είνε πραγματικά άνεξάρτητο, όταν είνε εις θέσιν μόνο του να κατακτά τήν άνεξαρτησίαν του, όπως στάς 26 "Οκτωβρίου 1912, και ένας λαός είνε πραγματικά έλεύθερος, όταν είνε εις θέσιν να άνακτά μόνος του τήν έλευθερίαν του με τας δυνάμεις του, όπως εις τας 4 Αυγούστου 1936».